

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci **žalobce JiNo, s. r. o., IČO: 259 24 222, Zámecká 17, 530 02 Pardubice, zastoupeného Zdeňkem Koudelkou, advokátem, Optátova 874/46, 637 00 Brno, proti žalovanému Celnímu úřadu pro Pardubický kraj, Palackého 2659, 530 02 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2015, č. j. 54483-2/2015-590000-11,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 11.11.2015, č. j. 54483-2/2015-590000-11, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Platebním výměrem Celního úřadu Pardubice ze dne 11. 10. 2005, č. 5001/05/0663-31, byla žalobci dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o spotřebních daních“), **z moci úřední vyměřena dle ustanovení § 46 a § 44 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o správě daní a poplatků“ či „ZSDP“), spotřební daň z lihu za zdaňovací období červen 2004 v částce 22 100 205 Kč.** Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo Celním ředitelstvím v Hradci Králové zamítnuto rozhodnutím ze dne 19. 1. 2006, č. j. 19099/05-0601-21. Toto rozhodnutí o odvolání napadl

žalobce správní žalobou. Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) rozhodnutí Celního ředitelství v Hradci Králové rozsudkem ze dne 15. 9. 2006, č. j. 30 Ca 7/2006 – 35, zrušil pro vady řízení a věc vrátil Celnímu ředitelství v Hradci Králové k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek dle ustanovení § 31 odst. 5 daňového řádu. Celní ředitelství v Hradci Králové v souladu se závazným právním názorem krajského soudu doplnilo daňové řízení a odstranilo soudem vytýkané vady a následně o odvolání rozhodlo **rozhodnutím ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21**, tak, že platební výměr vydaný Celním úřadem Pardubice **změnilo** v tom smyslu, že daňový subjekt (žalobce) ve stanovené lhůtě „...*při dokazování jím uváděných skutečností nesplnil své povinnosti, ač byl k jejich prokázání v průběhu daňového řízení vyzván, správce daně stanovil daň dokazováním a na základě § 46 ZSDP Vám z moci úřední vyměřuje...*“. Ostatní části výroku rozhodnutí a výše vyměřené daně zůstaly beze změny. **Proti rozhodnutí Celního ředitelství v Hradci Králové ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21, podal žalobce žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2009, č. j. 30 Ca 43/2007 – 56, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 9. 2010, č. j. 2 Afs 8/2010 – 119. Ústavní stížnost žalobce proti rozsudku Nejvyššího správního soudu Ústavní soud usnesením ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3511/10, jako zjevně neopodstatněnou odmítl.**

V roce 2012 podal žalobce žádost o osvobození od daně z lihu, ta však byla orgány celní správy zamítnuta. Správní žalobu Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č. j. 52 Af 12/2014 – 89, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti posledně zmíněnému rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Afs 7/2015 – 73, taktéž zamítl. **K námitce prekluze práva vyměřit spotřební daň Nejvyšší správní soud uvedl následující:** „*S námitkou prekluze práva vyměřit daň by se soud musel zabývat i v situaci, kdy by nebyla uplatněna před krajským soudem, neboť k prekluzi práva musí soud přihlídnout z úřední povinnosti. Nicméně v souzené věci se soud námitkou prekluze práva vyměřit spotřební daň zabývat nemohl, neboť v souzené věci nebylo přezkoumáváno rozhodnutí o doměření spotřební daně. Zákonnost vyměření spotřební daně byla v případě dotčených vybraných výrobků přezkoumávána mimo jiné i Nejvyšším správním soudem ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 8/2009, ve které zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2010 zamítl kasační stížnost shodného stěžovatele a potvrdil správnost závěrů jak Krajského soudu v Hradci Králové, tak i Celního ředitelství v Hradci Králové a shledal vyměření spotřební daně stěžovateli jako zákonné.*“

Žalovaný nařídil k vymožení (mimo jiné) dlužné spotřební daně z lihu ve výši 22 100 205,-Kč daňovou exekuci (exekuční příkaz ze dne 10. 4. 2014, č. j. 21390/2014-590000-42, nabyt moci práva dne 23. 4. 2014). Žalobce podal dne 23. 9. 2015 s odkazem na § 181 odst. 2 písm. a) zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), návrh na zastavení exekuce, neboť dle názoru žalobce došlo k prekluzi práva spotřební daň vyměřit (daň byla vyměřena v roce 2007), jelikož se v daném případě jednalo o „*dokapy a úkapy*“, které se v areálu žalobce „*započaly shromažďovat po dobu delší než deset let*“, resp. tento „*lihový odpad*“ *započal vznikat ještě za socialismu*“. Žalobce však nabyt předmětný areál až v roce 2002. Dle žalobce tak došlo k prekluzi práva vyměřit daň ještě za předchozího provozovatele areálu. Orgány celní správy však v nalézacím řízení vyšly z mylného předpokladu, že se jedná o „*lih právě vyrobený*“. Kdyby se však stářím lihu orgány celní správy před vydáním platebního výměru zabývaly,

„musely by dospět k závěru, že právo vyměřit spotřební daň z lihu prekludovalo“. Dle žalobce tak došlo „ke zdanění lihu, aniž by bylo zkoumáno, zda právo vyměřit daň neprekludovalo“.

Návrh žalobce na zastavení exekuce žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2015, č. j. 54483-2/2015-590000-11, **zamítl**. Zdůraznil, že byly splněny zákonné podmínky pro nařízení daňové exekuce, když exekuční tituly nejsou nicotné, jsou formálně i materiálně vykonatelné a předmět exekuce je daňovou exekucí postižitelný.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích žalobu, v níž opět namítal, že podle jeho názoru došlo *„k prekluzi práva vyměřit spotřební daň ještě za předchozího provozovatele areálu“* (tedy před 30.8.2002). Orgány celní správy se však *„stářím lihu v rámci vyměření daně nikterak nezabývaly a zcela automaticky jej považovaly za líh právě vyrobený“*. Pokud by *„tuto skutečnost celní orgány zkoumaly, musely by dospět k tomu, že právo vyměřit spotřební daň z lihu prekludovalo“*. I kdyby však daňová povinnost *„přešla“* z předchozího provozovatele areálu na žalobce (byť tento závěr považuje žalobce *„za absurdní“*), stejně dle žalobce došlo k *„prekluzi daňové povinnosti“* před vyměření daně rozhodnutím ze dne 16. 3. 2007, č. j. 2074-02/07-0601-21. Žalovaný tedy měl podle žalobce daňovou exekuci s odkazem na § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu zastavit. **Dále žalobce v žalobě poukázal na „nesprávnost při formulaci výroku“ žalovaného rozhodnutí**, když dle názoru žalobce žalovaný zamítavý výrok opřel chybně o § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu, což činí rozhodnutí nesrozumitelným. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce požadoval, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, navíc neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi, odkázal na jeho odůvodnění a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalované rozhodnutí a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Jak bylo uvedeno výše, žalobce se domáhal zastavení daňové exekuce s odkazem na § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Dle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky.

Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že *„je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod.“* (usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75). Obdobně se k otázce přezkumu exekučního titulu Nejvyšší správní soud vyjádřil v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 – 54. Zde uvedl, že v exekučním řízení: *„může být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného*

exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné ‚vybočení‘ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.“ Konečně v odůvodnění rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014 – 39, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „podle § 176 daňového řádu je při nařízení exekuce zkoumána pouze výše zmíněná vykonatelnost rozhodnutí, jímž bylo stanoveno peněžité plnění, které povinný dobrovolně nesplnil. Případné vady rozhodnutí, jímž bylo plnění uloženo, či vady řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, tak nejsou pro nařízení exekuce, resp. pro platnost exekučního titulu, relevantní. Výjimkou by byly pouze natolik závažné vady rozhodnutí, které by způsobily jeho nicotnost.“

Taktéž dle praxe civilních soudů při věcném posuzování návrhu na nařízení exekuce zkoumá soud pouze to, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný po stránce formální a materiální, zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni, zda je exekuce navržena v takovém rozsahu, který stačí k uspokojení oprávněného. **Při nařízení exekuce je též třeba přihlídnout i k zániku vymáhaného práva, avšak pouze pokud k němu došlo až po vydání exekučního titulu, resp. po ukončení nalézacího řízení. Okolnosti, které znamenají zánik práva a které nastaly před vydáním titulu, zákon umožňuje uplatňovat jen v nalézacím řízení způsobem k tomu určeným** (k tomu srov. z poslední doby např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 20 Cdo 989/2013, z odborné literatury srov. např. Tripes, A. Exekuce v soudní praxi. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 171).

Lze tedy uzavřít, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení, ani duplicitním nalézacím řízením. Jakékoli námitky, jež jsou svým charakterem námitkami uplatnitelnými v nalézacím řízení, jsou neslučitelné se skutečnostmi rozhodnými pro nařízení exekuce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 9 Afs 28/2009 – 124; jiný závěr nelze dovodit ani z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/07, neboť ten se týkal nalézacího řízení a na něj na navazujícího soudního řízení správního). Jinými slovy při nařízení exekuce již nelze přezkoumávat zákonnost či správnost exekučního titulu (zde platebních výměrů), příp. zákonnost řízení, které vydání exekučního titulu předcházelo. **Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 138/2014 – 39** (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu jako zjevně neopodstatněnou Ústavní soud usnesením ze dne 16. 2. 2016, č. j. III. ÚS 1938/15, odmítl), *„i pokud by skutečně došlo k vyměření nebo doměření cla či daně po uplynutí zákonem stanovené lhůty, jak namítá žalobce (stěžovatel), jednalo by se sice o vadu rozhodnutí, že by však mělo povahu prosté nezákonnosti, nejednalo by se tedy o vadu tak intenzivní a zřejmou, aby způsobila faktickou neexistenci, resp. nicotnost platebních výměrů, a tedy nemožnost provedení exekuce. Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 5. 11. 2013, č. j. 2 Afs 76/2013 – 23 (bod 10), Nejvyšší správní soud uvedl: „...domníval-li se stěžovatel, že rozhodnutí nyní vymáhaná předmětným exekučním příkazem, jsou nezákonná z důvodu nerespektování prekluzivní lhůty pro vyměření daně, měl možnost tuto námitku plně uplatnit v řádných opravných prostředcích proti těmto vymáhaným rozhodnutím. Po marném uplynutí lhůt k uplatnění opravných prostředků není podobné zpochybnění ve vymáhačím řízení možné, což plyne jednak z povahy právní moci rozhodnutí a jednak z členění daňového řízení na jednotlivé fáze.“* Ústavní stížnost proti posledně citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 7/14, **odmítnuta.**

Jelikož v daném případě žalobce netvrdil, že by k zániku vymáhaného práva došlo (ať již z jakýchkoliv důvodů) až po vyměření daně (viz jeho argumentaci na straně 5 a 6 žaloby), tedy po skončení nalézacího řízení, ale tvrdil, že před skončením nalézacího řízení došlo k „prekluzi daňové povinnosti“, žalovaný správně uzavřel, že taková námitka je v exekucním řízení irelevantní (byla totiž uplatnitelná v nalézacím řízení). Protože žalovaný současně dospěl k závěru (s nímž se krajský soud ztotožňuje), že zákonem stanovené podmínky pro nařízení exekuce byly splněny, zcela správně návrh žalobce na zastavení exekuce (opřený o § 181 odst. 2 písm. a/ daňového řádu) zamítl.

Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku „*nesprávnosti při formulaci výroku*“ žalovaného rozhodnutí, když ve výrokové části žalovaného rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, že bylo rozhodnuto podle (mimo jiné) § 101 a § 181 daňového řádu, a to tak, že byl návrh žalobce na zastavení daňové exekuce opřený o § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu zamítnut. Není tedy pochyb o tom, jak a podle jakých ustanovení obecně závazných právních předpisů bylo rozhodnuto.

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. března 2016

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová